

slaget omhandler, er Indtægt, og den bærer efter Lovforslaget Broderparten, nemlig de $\frac{1}{5}$ af den hele Skat. Dette er ikke, fordi en Indtægtsstat er saa ren og let og klar at komme over, at den skulde ligge som Jod i Høje og ikke ogsaa støde paa mange Vanskeligheder; der er ved Fasttættelsen af en Indtægtsstat paa mange Punkter Fare for, at man kommer ind paa en Dobbeltbeskatning, og Grændsen mellem, hvad der er berettiget Indtægtsstat og hvad ikke, naar man absolut vil undgaa Dobbeltbeskatning, er overordentlig vanskelig at drage, lige saa vanskelig som det tilsvarende Begreb, nemlig at drage en bestemt og nøiagtig Grændse imellem, hvad der er Netto- og hvad der er Bruttoindtægt. Disse Vanskeligheder ere imidlertid vel kjendte, og man veed, at de ville møde ved Fasttættelsen af enhver Indtægtsstat, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa. Derimod er der et Spørgsmaal, som ved Fasttættelsen af Indkomstskatten strax frembyder sig, og det er, hvorvidt Indtægten skal stattelægges med den samme eller en ensartet Procent, eller der skal gjøres Andendelse af den saa meget omtalte progressive Skala. Jeg vil sige, at, hvis man ligesom ved Formueskatten vil tage vore nuværende kommunale Ligninger for sig og gjøre dem op, dels med Hensyn til Formuen, dels med Hensyn til Indtægten, er jeg overbevist om — jeg kan ikke hilægge det med Tal, thi jeg har ikke i Tal gjort Forsøgene; men jeg er ikke desto mindre overbevist derom — at det vil vise sig, at vi i de nuværende kommunale Skatteligninger faktisk anvende en progressiv Skala af temmelig radikal Natur, ialtsald indtil en vis Grændse, indtil den Grændse, der nærmest kan siges at naae til Middelstanden. Jeg veed meget vel, at, naar man kommer op til de store Indtægter og de deraf følgende store Skatteansættelser, bliver man bange for de store Tal og driver ikke der Konsekvenserne fuldt ud; men indtil Mellemklasserne vil det nok vise sig, at der anvendes en temmelig stærkt stigende Skala. Med Hensyn til dette have Forslagsstillerne ikke villet reise det gamle Stridspunkt om en systematisk stigende Skala, men have der villet søge saa meget som muligt at blive ved det, som man anser for at være den nuværende faktiske Tilstand. Denne kan udtrykkes derved, at man anvender en dalende, degressiv Skala fra et vist Punkt i hele Skatterækken nedad. Nu er det en Skønssag, hvor man vil sætte dette Punkt, fra hvilken Skatteindtægt man vil begynde at regne denne dalende Skala; derom kunne Meningerne naturligvis være delte. Forslagsstillerne ere blevne staaende ved det,

som indeholdtes derom i Regeringsforslaget 1872, nemlig at man lader Punktet være ved 4,000 Kr.s Skatteindtægt, saaledes at der fra dette Punkt af sker Andendelse af en dalende Skala, medens Alt, som er over 4,000 Kr., stattelægges efter samme Procent. Dette er en Skønssag, og i det Hele kan der jo tvistes om de Tal, man derved nævner, hvorledes denne Skala skal faminesættes, og man kan gaa lidt op eller gaa lidt ned; derom kan ingen bestemt, afgjørende Regel gives. Jeg skal tilføie, at den nye norske Stattelov sætter Punktet ved 6,000 Kr.; det kan være, at det er rigtigere og maasse mere svarende til det Nøjelbende, nemlig at man i Reglen indtil Middelklassen anvender den stigende Skala og derved standser man. Man har i Bestemmelsen desangaaende indført Noget, der i Kjøbenhavn er nyt, medens det er vel kjendt paa Landet, nemlig det, at Enhver, der overhovedet egner sig til at være skattepligtig, ogsaa betaler en vis Skat, om den end er ganske lille. Dette har hidtil været Tilfældet paa Landet; man ligner der Skattebeløb i ganske smaa bitte Portioner, idet man de fleste Steder ikke kjender Noget, der hverken er Giver eller Modtager overfor Kommunen, men Grændsen først er mellem dem, der modtage af Kommunen som Fattige, og dem, der bidrage deres Skat til Kommunen som Skattepligtige. Her i Kjøbenhavn er det jo saa, at Skatteindtægter indtil 800 Kr. ere skattefri; (Afbrudelse) Ja, 800 Kr. ikke medregnet; denne Bestemmelse er jo ganske vist paa en Maade praktisk i Kjøbenhavn, forsaavidt der derved bortskræres en uhyre stor Mængde skattepligtige Borgere, ved hvilke Skatteopkrævningen maasse neppe vilde betales ved de hos dem indgaaende Skattebeløb; men den har tillige en anden Virkning, og det er, at den gjør de Vedkommende og maa nødvendigvis gjøre dem mere ligegyldige for Samfundets og Kommunens Anliggender i det Hele, naar de paa en Maade sættes udenfor Skatteligningen, thi det er jo klart, at Enhver, som er med til at bidrage Noget, eo ipso faaer en større Interesse for den Sag, han bidrager til. Ved Siden deraf har det en anden Virkning, nemlig at den kommunale Valgret er knyttet til Skatten, og paa denne Maade vil det samtidig være saa, at denne store Mængde af Stadens Borgere er udelukket fra den kommunale Valgret. Forslaget gaar derfor ud paa at anvende den degressive Skala saaledes, at den gaar helt ned, men dog at der efterlades et vist Minimum af Skatteindtægt; dette Minimum, efter at samtlige Fradrag efter Skalaen og Leilighedsmomentet ere skete, er foreslaaet sat til 50 Kr. Skatteindtægt.